

Легенда за реките Марица, Арда и Тунджа

Красивата река Марица води началото си от Рила и стига чак до Бяло море. Най-големият ѝ приток е река Тунджа, а вторият по големина е Арда. За трите реки – Марица, Арда и Тунджа, се разказва една интересна легенда, а народът е изпял и песен.

Някога те били три сестри. Родителите им били вдовец и вдовица, всеки от които си имал по една дъщеря – най-голямата Марица и средната Арда, а заедно си родили момиче – най-малката Тунджа. За такива сестри народът казва – една *доведена*, една *заварена* и третата *природена*. Въпреки голямата любов, с която ги обграждали родителите им, трите момичета много се карали. Всяка от тях смятала себе си за по-хубава, по-работна и по-добра от другите. Нямало мира от кавгите на сестрите. Един ден на майката и бащата им додеяло, вдигнали ръце от дъщерите си и пожелали те да се превърнат в реки.

Потекли трите сестри като реки, но и тогава не мирясали – започнали да се препират коя от тях се най-бърза. Веднъж се карали три дни и три ноци и нито една не искала да отстъпи. Тогава най-голямата от тях – Марица, предложила да поспрат за една нощ и да поспят. Решили да преспят в Одрин и на заранта да се надпреварват – която първа достигне морето, другите две да я признаят за най-бърза. Наговорили се и легнали да спят. Но дяволитата най-малка сестра Тунджа не устояла на думата си. Най-нетърпелива, тя цяла нощ не мигнала, станала рано-рано още преди да се зазори, дори още преди първи петли, които пеят по тъмно. И без да събуди двете си по-големи сестри, бързо поела по пътя. Арда се събудила, разтрила сънливите си очи и що да види – Тунджа я нямало.

– Събуди се, ставай, сестро! – извикала тя. – Тунджа я няма! Престъпила е уговорката ни, излъгала ни е и е тръгнала преди нас, за да ни изпревари!

Тогава разгневените сестри отправили клетва:

– Да даде господ на Тунджа най-бързо да върви и да клокоти, да събаря гори и планини по пътя си, да изкоренява стогодишни дървета и да ги влачи с водите си, села да залива и да разплаква хората, на които ще отнесе домовете, но пак последна да остане!

Случило се, че Господ ги чул и сбъднал проклятието. Тунджа все бързала напред и прокарвала пътя. Марица и Арда се спускали по проправения от нея път, лесно я стигнали и дори я задминавали. Накрая се събирали и трите на едно място и потичали като една река, която се влива в Бяло море. И кой знае защо, тия три реки след Одрин взели името на най-голямата от тях – на Марица.